

அறுவதைதாசன் அவனிற்கு மிகவும் விருப்பமான ராஜா-ஜானகியின் காலையும் நீ யே, மாலையும் நீ யே பாட்டைப் போட்டு விட்டு இசைக்கு ஏற்றபடி தலையை ஆட்டிக்கொண்டு சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் நீர்வளையங்கள் கவிதைத்தொகுப்பை எடுத்து ஒரு பிரியாவிடை என்ற கவிதையை வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

மாணிக்கங்களை இழந்து போகிறேன்

வளந்திகளை விட்டுச் செல்கிறேன்

அது என்வரையில் தான்

உங்களிற்கு நான்,

சனக்கும்பலில் ஒரு நொடிக்குள்

உங்களகைக் கடந்து போய் விட்ட

ஒரு கால் அல்லது ஒரு கை,

ஒரு பிடரி அல்லது முதுகு,

முகமற்ற ஒரு நிழல்

ஆகா, என்ன ஒரு கவிதை என்று கவிதையின்பத்தில் மழ்கியபடியே யாழினியகை

கப்பிட்டு நான் பாடயிலே போகயிலே என பக்கத்திலே இந்த புத்தகத்தையும் வசைச்சு விடும். நான் சாகக்கையும் தமிழ் மணத்து சாக வணேடும் என்றான். அப்ப மிச்ச புத்தகங்களை என்ன செய்யிறது என்று ஒரு களைவி எழுந்தது யாழினியிடமிருந்து. ஆகா, விட்டால் நீ உயிரோடையே எரிச்சுப் போடவாய் போலே என்று பம்மினான் அறுவை. வயது ஜம்பு ஆகி விட்டதால் சாவைப் பற்றிய சிந்தனை அடிக்கடி அவனிற்கு வந்து கொண்டிருந்தது. மண்டையைப் போட முதல் தனது இலக்கிய, அரசியல் வாழ்வனுபவங்களை தமிழ்க்கிறும் இணைய உலகிற்கு வாரி வழங்க வணேடும் என்றும் இல்லாவிட்டால் வரலாறு தன்னையெனக்காது என்பதையும் அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அறுவை தனது வாழ்க்கைப்பயணத்தின் பிளாஷ்பக்கில் மழ்க்கியிருந்த போது அவனது கட்டாளி கந்தையா கார்த்திக் கச்சுவிடம் இருந்து தொலைபேசி வந்தது. ககா தன்னை பள்ளிக்கட்ட நாட்களில் கலைச்சு திரிஞ்சு பட்டையை எத்தனையோ காலங்களிற்கு பிறகு ஒரு கலியாண வீட்டிலே கண்டதாகவும், அதிலே இருந்து அவளின் நினைப்பாகவே இருப்பதாகவும் புலம் பினான். தன்னுடைய காதல் கைகட்டாமல் விட்டாலும் ஒரு கவிஞனான அறுவை அந்த மலரும் நினையுகளை எழுத வணேடும் என்று ஒரு கோரிக்கையையும் குரல் தளுதளுக வதைத்தான். அறுவைக்கு கட்டை கட்டையாக பக்களை யாரோ மண்டை மலே தேவ்வது போலே இருந்தது. அவன் கவிதை சொல்லத் தொடங்கினாலே அந்த இடத்தை விட்டு ஓட்டம் எடுப்பவர்கள் தான் அதிகம். வாழ்க்கையிலே முதன் முதலாக ஒருத்தன் எழுதச் சொல்லி கக்கே கிறானே என்ற சந்தோசத்திலே எழுதத் தொடங்கினான்.

மழை, சொட்டுச்சொட்டாக வாழை இலையின் மலே வடிவான முத்து மழை, சில்லின்ற காற்றோடு சிறுதுறல் மழை, ஓவென்ற முழக்கத்தோடு ஓங்கி ஓலிக்கும் காற்றுடன் கைகோர்த்த பெருமழை, மாலையெழும், வீச்சு தின்றலும் சேர்ந்த மழை, மண்குளிர பெய்யும் மழை, மனம் களிக்கொண்டு ஆட பெய்யும் மழை. குடை பிடித்தபடி குழல் ஓடும் நீர்துடைத்தபடி வகேநடை போடும் பரேளம் பண்கள். அந்த நேரம் போடுவதற்கென்றே கணபதிமாமாவின் தனீர்க்கடையில் ஒரு பாட்டு இருந்தது. எங்கள் கணபதிமாமாவின் கடையில் மட்டுமில்லை, எல்லா ஊர்கடையிலும் அப்படி பாட்டுக்கள் இருந்திருக்கும். இருளகை கிழித்து மின்னல் வருவது போல காற்றகை கிழித்து பாட்டு வரும். அமுத மழை பொழியும் முழுநிலவிலே ஒரு அழகுச்சிலை உடல் முழுதும் நன்றைத்தே என்று. இன்னொரு இடத்திலே அந்தி மழை பொழிந்திருக்கும். அங்கயேயும் இங்கயேயமாக பார்வைகள் தடும். சில சந்தித்துக்கொள்ளும், சில சண்டை பிடித்துக்கொள்ளும்.

நவராத் திரிக்கு ஒன்பது நாளும் இசைமழை பெய்யும். எலிவால் முடியுடன் திரிந்த சிறுபட்டைகள் எல்லாம் திடீரென்று பாவாடை தாவாணியுடன் கனகாம்பரம் சடையில் வதைத்து சிதறுக்கி வதைத்த அம்மன் சிலைகளாக மடேகைகளில் வந்து பாடுவார்கள். சின்னஞ்சிறு பண்போலே சிற்றாடையெடை உடையுத்தி என்று சீர்காழி உருகி உருகி பாடுவது இவர்களைப் பார்த்து தான் என்று தோன்றும். மாணிக்கவீணை ஏந்தும்

மாதவீ கலவாணி ஓவ்வொரு வருசமும் தவறாமல் பாடப்படும். தனே தமிழ் சொல்லெடுத்து ஓவ்வொரு வரியாகப் பாடும் போது உயிரையே வீணையாகி மீட்டுவார்கள். வாணி, சரஸ்வதி, மாதவி, பாரதி, வாகதீஸ்வரி, மாலினி என்று வரிசையாக பெயர்கள் வரும் போது பாடபவளில் ஒருத்தியின் பெயரும் அதில் வரும். தன் பெயரை தான் பாடும் போது சின்னவொரு நாணத்தோடும் மின்னலாய் சிரிப்பொன்று மின்னி மறையும். உள்ளக்கோவிலில் அது போய் உறந்தது நிற்கும். பனங்கட்டிற் குள்ளே மறந்த பால்நிலவூ போல சனக்கட்டிற் குள்ளே இரண்டு கள்ளமனசு கணப்பொழுவில் சந்தித்து காதலாகி, கசிந்துருகி மறந்தது போகும். அடிவயிற்றில் பட்டாம்பிச்சிகள் பட்டவென்று சிறகடித்து பறக்கும்.

ஆவணியில் கந்தசுவாமி கோயிலில் கொடியேறும். வலகைக்காக வளையிட்டு, வறோத்சேம் போனவர்கள் எல்லாம் வளையி பார்த்து கரையேறும் கப்பலைப் போல நாள் பார்த்து ஊர் வந்து சேர்வார்கள். சந்தணமும், சவ்வாதும் காற்றிங்கும் கரந்தது வீசும். இரவூத்திரூவழிகள் விடிய விடிய நடக்கும். அரகைக்காற்சட்டை போட்டுத் திரிந்த பொடியன்கள் நாலுமூழம் வட்டிகட்டிக் கொண்டு இல்லாத மார்பை நிமிர்த்துக் கொண்டு திரிவார்கள். மல்லிகை, மூல்லை, கனகாம்பரம் சட்டிய கந்தல் காற்றிலே கலந்து ஆடபண்கள் பாவாடை தாவணியில் பாதிமதி போல பவனி வருவார்கள். பன்னீர்தளித்தது போல மூங்குகளில் புன்னகை வாசம் வீசும். சுவாமி உள்வீதிசுற்றி முடித்து வளையீதி வரும் போது வடக்குவீதியில் வதைத்து நாதஸ்வரமும், தவில்பின்னிப் பிணந்தொற்று வளையி எங்கும் காணமுடையொழியும். பின்னிர்வின் மல்லிய குளிரில் வடக்குவீதியின் கும்பமணலில் கால்கள் புதையப் புதைய ஊரே கண்டிபி காது கொடுத்து கட்டுக் கொண்டு இருக்கும். பரூக்கு இரண்டு ராகத்தலை வாசித்து விட்டு பாட்டுக்களை வாசிக்கும் போது நாதஸ்வரம் சந்தமிழில் கொஞ்சும். மத்ததை தரூபத்தித் திருநகை, துள்ளு மதவடகை கணையாலே என்று திரூபபுகழ் பாடிவிட்டு பட்டபாடல்கள் வாசிக்கத் தொடங்கும் போது மல்ல வரும் சோலகைக்குயிலின் தமிழோசை.

அந்த மாதிரி மயம் மறந்து இருக்கும் நரேங்களில் தான் அய்யரோ, ஊர்பெரிசுகளோ எதாவது ஒரு வலை சொல்லுவார்கள். இவனுகளிற்கு இதே பிழைப்பாகி போய் விட்டது என்று மனதிற்குள் திட்டினாலும் மறுக்க முடியாது. அடுத்து நாள் அப்பன் மார்களிடம் அரச்சனகை கடைக வணைபி வரும். அன்றகைக்கு காணமீர்த்தி - பஞ்சமீர்த்தி. கை, விரல், தொண்டை, கழுத்து என்று உடல் முழுதும் ஆட, ஆட அவர்கள் வாசிக்க, ஆடாமல் அசையாமல் ஊரே இசையில் மிழ்கிப் போனது. பஞ்சாலாத்திதீபத்தலை ஆறுமுகசுவாமி வாசலில் விட்டு விட்டு வந்து விட்டனே எடுத்துக் கொண்டு வா என்று அய்யர் சொன்ன போது, காதைப் பொத்தி கொடுக்க வணைடும் போலே கோபம் பொங்கியது. ஓட்டமாக உள்ளே போன போது ஆறுமுகசுவாமி வாசலில் அவள். பள்ளியிலே பக்கம் இருந்து படித்து விட்டு பாதியிலே வறோ ஊர்போனவள். வளையின் ஓடும் கிய இடையே போல வடிவாக இடும்பை வளைத்துக் கொண்டு நின்றாள். தனே காய் எண்ணெயில் எரியும் தீபங்களின் பொன்னொளியில் அவளின் முகமும் சூடர் விட்டது. தாமரை, அல்லி, மல்லிகை, மூல்லை, சுவைவரத்தலை, அலரி, நந்தியாவட்டை என்று பட்டிகட்டும் முழுக்க பரவியிருந்த பட்டிகளில் ஒன்றை தனியே எடுத்து தலையில் வதைத்துக் கொண்டு நின்றாள். அடையாளம் கண்டு கொண்டு அகன்று விரிந்து புன்னகை

சிந்திய இதழ்களின் சிவப்பிலவே திரிந்தது. வசந்தமண்டபத்து வாசலில் நின்ற பவளமல்லிகையின் வாசம், மச்சை நிறுத்தி விடும் போலவே நாடி, நரம்பெங்கும் நிறைந்து வழிந்தது. கோபுரத்து மலேவே இரண்டு புறாக்கள் அலகுகளதை தயேத்து கொஞ்சிக் கொண்டன. நான் மலரோடு தனியாக ஏன் இங்கு நின்றனே, என மகராணி உனகை காண ஓடோடி வந்தனே, நீ இல்லாமல் யாரோடு உறவாட வந்தனே. நாதஸ்வரமும், தவில்லும் களி கொண்டு காணம் பாடின. காணமபிரத்தி- பஞ்சமபிரத்திக் கு யாரோ காற்றிலே சேதி சொல்லியிருக்க வணேடும்.

காதல்காவியம் ஒன்றை படதைத்திட்ட கவிச்செருக்குடன் அனுப்பி வதைத்தான். இது நடந்த உண்மை! இப்பிடித்தான் அது நடந்தது. இப்போ நினதைதாலும், அபிவயிறில் இருந்து சிறு துடிப்பு, உனது எழுத்து நடன இதில் கவித்துவமாக உள்ளது. இதனை எங்கடன இணையத்திற்கு அனுப்புவேன் எல்லாரும் தங்கடன அழியாத கோலங்களிற்கு, பசுமனை நிறைந்த நினவைகளிற்கு போய் வரட்டும் என்று கார்த்திக் கசேவிடமிருந்து மறுமொழி வந்தது. அறுவனை அங்கத்தவனாக இருக்கும் அரசியல் இணையத்தளத்திற்கு அதனை அனுப்பி வதைத்து விட்டு எப்போ போடும்வர்கள் என்று அடகைகைக்கும் கோழி போல கொம்பியிட்டருக்கு முன்னாலயே இருந்தான். போடுகிற நோக்கமும் இல்லலை, சிந்தனையும் இல்லலை என்பது போல இருந்தது. அறுவனை தாங்க முடியாமல் இணையத்தள ஆசிரியரிடமிருந்து போன போட்டு, கட்டுரை ஒன்று அனுப்பினனே எப்படி இருக்கிறது என்றான்.

கொன்றடிப்பியடோ பாவி என்றார் ஆசிரியர். அவ்வளவு நல்லா இருந்திச்சுதா என்றான் அறுவனை விசயம் விளங்காமல். புயல் அடித்தது போல ஆசிரியரிடமிருந்து வார்த்தைகள் சீறி வந்தன. ஏண்டா நாங்கள் அரசியல் இணையத்தளம் நடத்தும்போது, நீ காதலும் கத்திரிக் காயும் என்று கவிதை எழுதுறாய். இந்த குட்டிமுதலாளித்துவ சிந்தனைகளை எல்லாம் நாங்கள் எப்பவோ கடந்து வந்து விட்டோம். இதனை எல்லாம் எப்பிடி இணையத்திலே போடும் என்று பொரிந்து தள்ளினார். காதல், அன்பு எல்லாதையும் முதலாளித்துவத்திலே எப்பசேர்த்தானுகள், எனக்கு சொல்லவையிலையே என்று யோசித்த அறுவனைக்கு சட்டென்று, கண்மணி அன்போடு காதலன் எழுதும் கடிதம் என்ற பாட்டும் அதிலே நடுநடுவமே மானே, தனே போட்டுக்க என்ற வசனமும் ஞாபகம் வந்தது. வணைமண்டல கட்டுரைக்கு இடையிடையே புரட்சி, முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் போட்டுக்கொள்ளுங்கோ என்றான். ஆசிரியர் பல்லநையும் புவது இடி இடிப்பது போல போனிலே கட்டது.